

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΩΤΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15.— Έν δε ταῖς ἑκπερ. φρ. 16.— Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλίμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΑΠΕΡΓΙΑ.

Τώρα πλέον δὲν πρόκειται περὶ πνευματικῆς τροφῆς, ὡς παρὰ τοῖς τυπογράφοις· ἀλλὰ περὶ σωματικῆς ἐπομένως καὶ σπουδαιότερας· διότι ἐφημερίδας δύνασαι νὰ μὴ ἀνγκινώσης· δὲν θὰ χάσης τίποτε· ἀλλὰ Πιρπινιαν δὲν δύνασαι νὰ μὴ φορέσης· οὔτε Ζωϊόπουλον· οὔτε Καρδαμίτσην. Ἄλλως μένεις ἀνυπόδητος· καὶ ὅπως κατήντησαν οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων, ὅχι μόνον γυμνόποδες, ὡς οἱ τῆς ἐξοχῆς συναδέλφοί των, δὲν δύνανται νὰ κάμωσιν οὔτε βῆμα, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καὶ ἄς θὰ ζητήσουν ὑπόδημα ἢ ἐπίδεμα καὶ διὰ τὸ πρόσωπόν των. Μερικὰ μάλιστα ἀναιδῆ μοῦτρα, ἄρξενά τε καὶ θήλεα, θὰ κάμουν καλὰ νὰ σκεπασθοῦν ἀπὸ τώρα.

* *

Ἡ ἀπεργία τῶν ὑποδηματοποιῶν εἶναι τόσον δικαία, ὅσον ἦτο καὶ ἡ τῶν τυπογράφων. Αἱ ἀπεργίαι γεννῶνται, δὲν παρασκευάζονται, ἢ μᾶλλον, παρασκευάζονται φυσικῶς, καὶ ὅχι τεχνικῶς. Ὁ κοινωνικὸς ὀργανισμὸς ἔχει τοὺς νόμους του, ὅπως καὶ ὁ φυσικὸς. Ἄν δύνασαι νὰ ἀποτρέψῃς τὸν κεραυνὸν ἀπὸ τοῦ νὰ διέλθῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, δύνασαι νὰ ἀποτρέψῃς καὶ τὴν ἀπεργίαν· ἀλλ' ὁ κεραυνὸς θὰ εἴπητε ἀποτρέπεται δι' ἀλεξικεράνουν· ἀκριβῶς ὅμως τὸ ἀλεξικέρανον ζητεῖ καὶ ὁ ὑποδηματοποιὸς διὰ τῆς ἀπεργίας του· τὸ ἀλεξικέρανον εἶναι ἡ ζωὴ. Δὲν ἐννοήθη ὑπ' οὐδενὸς ἀκόμη ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις τὴν ὁποῖαν ἤδη ἔχομεν περιγράψει· διὰ τοῦτο αὐτὰ τὰ πράγματα: ἀπεργία τῶν τυπογράφων, ἀπεργία τῶν ὑποδηματοποιῶν, ἀπεργία τῶν ῥαπτοεργατῶν φαίνονται εἰς πολλοὺς παραδόξα. Ἐὰν ὅμως μάθωσιν ὅτι ἡ λέξις ἀπεργία δι' ὅλας αὐτάς τὰς τάξεις τίπιστε ἄλλο δὲν σημαίνει ἢ ἀδειαν ζωῆς, θὰ αἰσχυρῆτε, διότι ἐξ ἀρχῆς δὲν συνεκινήθητε ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ φαινομένου. Ὅλα ἀνεστατώθησαν παρ' ἡμῖν, ὁ προῦ-

πολογισμὸς τοῦ Κράτους ἐτριπλασιάσθη, τὰ ἐνοίκια ἐδεκαπλασιάσθησαν, τὰ οἰκόπεδα ἐκατονταπλασιάσθησαν, τὰ τρόφιμα ὑπερετιμήθησαν, τὰ ἐνδύματα ἐπίσης, τὰ ἄντρα ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ τῶν θεάτρων, οἱ ἀγροτικοὶ περίπατοι ὑπὸ τοῦ Φαλήρου, ὁ πληθυσμὸς ἐτριπλασιάσθη, αἱ συνοικίαι ἐστενώθησαν, τὸ κατακάθισμα τῆς κοινωνίας ἐπυκνώθη, αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἀτιμίας ἐπλούνασαν, ἐγεννήθη πτωχολογία, κρουφὴ, σεμνὴ, φθισιώσα, μὴ ἔχουσα ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ καταφύγιον τὴν ἐνορίαν, οὐδ' ὡς ἐν Γαλλίᾳ καταφύγιον τὴν φιλανθρωπίαν, ἐμορφώθησαν παρ' ἡμῖν τάξεις ἀνθρώπων κερδοσκοπούντων ἐκ τοῦ ἀέρος, τὸ παιζιμον τῶν χρεωγράφων ἀφ' ἐνός ἐκμυζᾷ τὰς περιουσίας, ἀφ' ἑτέρου σχηματίζει ἄλλας κολοσσάδας, οἱ φόροι οἱ τε τοῦ δημοσίου καὶ οἱ τοῦ δήμου ἐξογκώθησαν, καὶ ἀκόμη ὁ κ. Μενέλαος Νεγρεπάντης διὰ τῆς Παλιγγεσεσίας ἀποκαλεῖ τὰ οἰνοπνεύματα καὶ τὸν καπνὸν—τὰς πρώτας ἀνάγκας τοῦ λαοῦ—εἶδη πολυτελείας!! καὶ ζητεῖ νὰ φορολογηθοῦν βαρύτερα, —καὶ ὅμως, μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ ὑποδηματοποιὸς ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ 3 1]2 δρ. ἐνν. ζευγαρι ὑποδημάτων καὶ μὲ μίαν σιόλα καὶ 4 1]2 δρ. δι' ἐν ζεύγος διασολορ.

Θὰ εἶπουν οἱ Καταστηματαρχαὶ ὑποδηματοποιοὶ ὅτι ἐν ζεύγος ὑποδημάτων κατασκευάζεται ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, ἐπομένως τὸ 3 1]2 θὰ πῆ ἑκατὸν πέντε δρ. τὸν μῆνα, καὶ τὸ 4 1]2 ἑκατὸν τριάντα πέντε, ἔ! περισσότερα ἀπ' αὐτὰ δὲν μπορούμε νὰ δώσουμε· ἀλλὰ θὰ τοῖς εἴπωμεν ἡμεῖς ὅτι διὰ νὰ γίνῃ τὸ ἐν ζεύγος εἰς μίαν ἡμέραν, ὀφείλει ὁ ἐργάτης νὰ εἶναι πρώτης ἰκανότητος καὶ πλὴν τούτου νὰ ἐργασθῇ δεκαπρεῖς ἢ δεκατέσσαρας ὥρας ἀδικαίως, χωρὶς ἀνάπαυσιν, ἀμειλίχως, τρώγων ἐνῶ ἐργάζεται, τὸ θέρμα μὲ τὴν ἐξάντλησιν ἐκείνην τοῦ σώματος τὴν ἀπελπιστικὴν, τὸν χειμῶνα μὲ τὴν ὑγρασίαν τοῦ ὑπογείου, τὸ φρικτὸν φῶς τοῦ πετρελαίου, ἀγρυπνῶν πολλὰκις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὀλιγώτερον δὲ ἰκανὸς ἐργάτης θ' ἀποτελειώσῃ τὸ ἐν ζεύγος τῶν ὑποδημάτων

μόλις εις μίαν και ημίσειαν ημεραν, και ιδου οτι ο μισθος των εκατον πεντε δρα των μηνων, μεταβαλλεται αμεσως εις γυμνόν μισθόν εβδομηκοντάδραχμον.

Αλλη δέν είναι τοῦτο μόνον. Ο εργατης υποδηματοποιος ολ ητο ακόμη ευχαριστημένος υπό το σιδηρούν βάρους της κοινωνικής ανάγκης, να εργαζεται αργογύστως και υπό τους αμειλίχτους αυτούς δρους, εάν ήδύνατο να εργαζεται καθημερινως. Αλλα δια να λάβη αυτάς τας 105 δρα τον μηνα, πρέπει να εργαζεται και τας 365 ημέρας του Έτους. Και όμως εκ των 365 αυτών ημερών δέον ν' αρκισθητε το εν τρίτον, τας Κυριακάς δηλαδή και τας εορτάς, και ιδου οτι ελαττούται ο μισθος κατά το τρίτον, και ερχόμεθα δια τον πρώτης τάξεως εργατην, τον εργαζόμενον δεκατέσσαρας ωρας, μόνον εις τας 70 δρα τον μηνα, δια δε τον ολιγωτέρας Ικανότητος εις 60 και δια τους μη καλοτάκτους εις 40.

Αλλα και τοῦτο δέν είναι μόνον. Οπως ειδατε ο υποδηματοποιος εργατης δέν πληρώνεται με τον μηνα η με ημερομισθιον, αλλα όπως λένε με το κομμάτι. Θα κάμη εν ζευγος υποδημάτων και θα πληρωθη 3 1)2 δραχμάς, αδιάρρονον δια τον καταστηματούρχον εάν ολ το κάμη εντός μιας ημέρας η εντός δύο, δια να του ελθουν όμως του υποδηματοποιου εβδομήκοντα δραχμαί κατά μηνα, πρέπει ο καταστηματούρχος να του προσφέρη καθημερινως εργασίαν, ερχονται όμως ημέραι, καθ' οις ο καταστηματούρχος δέν έχει να του προσφέρη τοιαύτην. Και τοιαύται ημέραι δέον να υπολογισθώσι τουλάχιστον μία καθ' εβδομάδα.

Υπό τοιούτους ήρους οι κύριοι υποδηματοποιοί καταστηματούρχοι, εάν ο κάτοχος των τύχη να είναι οικογενειάρχης, προσφέρουν εζήντα περίπου δραχμάς, δια να τραφούν τέσσαρες άνθρωποι οτινες θέλουν το ολιγώτερον δύο οκάδες ψωμί την ημεραν, τουθ' όπερ απορροφει τον ημισιον μισθόν, και με τας άλλας τριάντα πρέπει να ενδουθούν, να στεγασθούν και—να ζήσουν

Είναι άπορίας άξιον πώς επιτρέπεται συζήτησις εις τοιαύτα συντησιακάς διαδικασίας ζητήματα και πώς οι ένδιαφερόμενοι άφρονον να γίνωνται άπεργάται. Αφίνομεν οτι οι Καταστηματούρχοι μόνον βλέποντες την άθλιότητα των υπ' αυτούς εργαζομένων, άφ' εκούτων έπρεπε να προτείνωσιν αύξησιν άμοιβής εργασίας, αυτοί, ουχι μόνον τοῦτο δέν έπραξαν, αλλα και την ανάγκην αυτήν, προταθείσαν ύπο των εργατών την απέκρουσαν.

Εντυχώς θ' αναγκασθούν να την άσπασθώσιν. Η άπαίτησις των εργατών, είναι μετριωτάτη, όπως ήτο και η των τυπογράφων. Και καθ' ημάς, κáμνον κακά οι εργαται να εγείρωσι τóσον μικράς αξιώσεις, διότι να είναι βέβαιοι οτι μετ' ου πολυ θ' αναγκασθούν παλιν να προβάλωσιν αξιώσεις. Οι υποδηματοποιοί δέν ζητούσιν η η άμοιβή και των 3 1)2 δρα δια το με μίαν σιδιαν ζευγος και των 4 1)2 δια το με δύο, αύξηθη κατά μίαν δραχμήν, επάνω κάτω ζητούν αύξησιν 30 0)0, όπως και οι τυπογράφοι.

Οι εργαται υποδηματοποιοί είναι το όλον τετρακόσιοι άπεργίαν όμως εκαμαν όγδοήκοντα μόνον επ' ονόματι όλων. Οι όγδοήκοντα αυτοί οτινες άφησαν άνευ εργασίας των τέσσαρα των καλλιτέρων καταστημάτων, τρέφονται εκ των εργαζομένων τριακοσίων είκοσι. Ο,τι δ' άποφασισθη δια τους όγδοήκοντα, θα είναι γενικόν δι' όλους.

Χαίρομεν πολυ οτι αι μεγάλοι εργατικοί τάξεις σκέπτονται κ' ενεργοῦσι περί των συμφερόντων αυτών εν

πνεύματι τάξεως, σωφροσύνης και άποφασιστικότητος, και οτι ούτω σχηματίζονται παρ' ημίν στρώματα κοινωνικά τα όποια άλλοτε δέν υπελόγιζεν ουτε η πολιτική άγურτεία, ουτε η οικονομική ληστεία, αλλα τα όποια θ' αναγκασθούν να τα λάβουν εις λογαριασμόν επί ζημιάς μεν αυτών, επ' όφελεία δε της όλης κοινωνίας.

Καλιβάν

ΦΡΟΥ ΦΡΟΥ

Εκ φυλλαδίου όπερ έκδοθήσεται προσεχώς περι του άγροτικού ζητήματος άποσπώμεν τον εξής μαργαριτην.

Πρώκειται περί επιστολής του κ. Γεωργίου Παχυ, Βουλευτου Δρτης, ήτις αρχεται ούτω :

« Κύριε Αναγνώστα συμπέθερε,

και τελειώνει ούτω :

« Νομίζω οτι σας ειπον αρκετά, και παύω δια να μη σας γίνωμαι φορτηγός ! »

Τοῦτο μὲν ένθυμίζει το κατά την παρελθούσαν σύνοδον της Βουλής άνέκδοτον άλλο συνάδελφου του κ. Παχυ, άν δέν άπατώμεθα, του κ. Τράκα οστις όμιλών περί άροτριώντων κτηνών ελεγει :

« Υποθέσατε, εγώ το άροτριών κτηνος . . . »

Ευρίσκειται ακόμη εις το κατώφλιον της ήθης, δέν διεσκέλισε ουδέ την πρώτην βαθμίδα της νεότητος, είνε μόνον δεκατριών ετών, υπηρέτης του Θεολόγου Παυλιδη, και έμύλωνε την άγνήν εσθήτα δύο κορασίων, του ένός έπταετους και του άλλου οκταετους, άποσπάσας βιαίως άπό του επιστηθίου αυτών τα παρθενικά της πορτοκαλέας άνθη, και αφήσας επ' αυτών το ειδεχθές άποτύπωμα μεμολυσμένης άσελγείας. Και τώρα διατελει υπό άνάκρισιν. Και ο πρόωρος ούτος Αλη πασάς εις ου τας φλέβας σφύζει τόσον κοχλάζον αίμα, παρ' ή ή σαρξ όμιλει τόσον βροντωδώς, είνε δακτυλοειδές τι μαυριδερόν δν, ισχνόν τι και ξηρόν σώμα, επιδερμίς περιβάλλουσα καλάμινα κόκκαλα, είδος προμήκουσ υπάρξεως έξαντλησάσης εις ύψος τον χυμόν της.

Και άν με τοῦτο συνδυάσωμεν οτι εν Πάτραις εξ εκτώ εγκλημάτων τα όποια αναγράφει το τελευταίον άστυνομικόν δελτίον τα εξ είνε επί βιαία άσελγεία και τι άσελγεία, παρ' φύσιν, δέν ειλεύρομεν τι να φαντασθώμεν με τον μεσημβρινόν αυτον ήλιον της Ελλάδος, ο όποιος ώριμάζει τόσον προώρως τα σώματα, καθιστών τόσο τροφαντά τα φυσιολογικά συμπτώματα, έμβάλλον πάθη άνδρός εις σώματα παιδίων και πυρ Μεσοκλίνας εις τρυφερά, άβρά, μυρίζοντα γάλα άκόμη σωματικά κορσίων. Ο ήλιος ούτος ο ιδικός μας το έξατμίζει το αίμα, το συμπυκνωθ, το συμπηγνύει ως τον χυμόν της σταφίδος. Ίσως δια τοῦτο και ο δεκατριετής ήρωσ είνε τóσον ξηρός.

Παρά την Πλατείαν Συντάγματος, επί του άκρου Βουλεβάρτου της Όδοϋ Έρμου, μεταξύ των μεγαλοκρεπών νεοδημάτων Καταστημάτων, όπου στίλβουν αι φίρμαι των καλλιτεχνών φωτογράφων Ρωμαϊδών, του Παχκο-

εμίον Έμποροβράπτου Λαμπίκη, του έλέκτορος Έμπορου Κοκοροπούλου, άκριβώς πλησίον του έμπορικού του τελευταίου, όπου άλλοτε παρήλαυνε γαλλικόν Κομμωτήριον, εγκατεστάθη μετά διπλάσις φιλοκαλίας και οιοει εν υπαίθρῳ, τόσον εύχερον είναι, το Μέγα Χαρτοπωλεον Πάλλη και Κοτζιζ, εγκατασταθέν εις τα δροσερά αυτά ισόγεια ως Παρισινός Έμπορος, με όλην την πολυτέλειαν, την κομψότητα, την τάξιν, την εύρωχωρίαν, και όλα τα μέσα ταχείας και προθύμου έκτελέσεως των άγορών των πελατών. Ένωσεται οτι εις τα νέα σαλόνια του δέν μετεκομίσθη το αυτό πράγμα, διότι έσχάτως μόλις επανήλθεν εκ Παρισίων ο κ. Κοτζιζ, οστις ήθολόγησε τα καλλίτερα των ειδών της παρισινωτάτης αυτης βιομηχανίας, φροντίσας συνάμα και περι ιδρύσεως Ιθαγενούς ένταῦθα εργοστασίου φακέλλων, όπερ έντός ολίγου αρχεται λειτουργούν.

Από της αύριον λοιπόν εισέρχεσθε και έξέρχεσθε επισκεπτόμενοι τα Νέα Καταστήματα Πάλλη και Κοτζιζ.

Επανήλθεν εκ Γαλαζίου ροδοκόκκινος, στίλβων, ξανθός, μυστακίας, γεννάδας, με έξωτερικόν Γερμανου στρατηγού η Αγγλου ναυάρχου, ο εκ των άριστων καθηγητών των φυσικομαθηματικών κ. Κώστας Μπαλιλης της γνωστής άθηναϊκής οικογενείας προτιθέμενος να εγκατασταθη εδώ ως καθηγητής, και βεβαίωτατα η Κυβέρνησις προθυμότατα θα του παραχωρήση θέσιν, λαμβάνουσα υπ' όψει τας άρίστας αυτού έξετάσεις ως διδάκτορος και όλα τα λαμπρά προσόντα του νέου επιστήμονος.

Ηλθε ζητών άναψυχήν δεκαπενθήμερον ο τόσον άνάγκην έχων Αθηναικής άτμοσφαιρας πρόεδρος κ. Χ. Δέδες εκ των νέων επαρχιών, άγαπητός μεταξύ των συναδέλφων του και αγαθώτατος φίλος.

Ο καλλιστός μας φίλος, ο διακρηπής ένταῦθα φοιτητής της Φιλοσοφικής Σχολής, ο άγαπητός μεταξύ όλης της Ακαδημαϊκής νεολαίας, ο γνωστός υπό το χαϊδευτικόν ύνομα το Καλογεράκι, Μαργαριτης Ευαγγελιδης, άνηγορεύθη μετά πολλών επαινών και μετά μεγάλης επιτυχίας διδάκτωρ της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου του Βερολίνου. Ο κ. Μαργαριτης θα καταλάβη θέσιν μεταξύ των δυνατωτέρων λογίων, άκάματος της επιστήμης έρευνητής. Έχει δε τόσον πλοῦτον κοινωνικής άρετης ώστε εύτυχεϊς πρέπει να λογισθώσιν αι πνευματικαί Αθηναί, άν θελήση να εγκατασταθη παρ' ημίν.

Αφ' ου, όπου είνε ξηρασία δέν πίπτει κεραυνός, η κεφαλή του Αθηρινοπούλου ήδύνατο να χρησιμεύση ως αλεξικέραυνον.

Μεταξύ δύο κλητήρων :

- Αχ ! λίγο έλειψε να με σκοτώση . . .
- Ποιός έρε και δέν τον συνελάβης ;
- Και θαρρείς πώς ήταν πολιτης να τον συλλάβω ;
- Αμ ! τί ήταν, χωροφύλακας ;
- Απάνω κάτω ήταν άστροπελέκι.

Τα γοργά παιδιά του Βουζαντίου—αυτο είναι τ' ονομά των—εφημεριδοπώλαι και στίλβωται υποδημάτων—άνελαβον από προχθές μετὰ της φιλοτιμίας, ήτις τα ένθουσιάζει, την πώλησιν του Μη Χάνσεσε εις τας όδους, και ούτω παλιν θα το κελκδούν όπου πλατεία και συνάξις κόσμου, όπου καντούνι και μια κορασις εις το παραθύρον, περιμένουσα να τ' αγοράση.

Η ΚΑΤΑΙΓΙΣ

(Καθυστερήσασ εκ του περασμένου φύλλου).

Την πρωίαν της Τρίτης σύννεφα έχοντα χρώμα στακπερου ξεβαμμένου σφογγαρπάνου έκρέμαντο εις τον έξώστην του ουρανού, ο ήλιος έσηκώθη άργά με μαχμουρλούκι από την θερμήν του κλίην, έξέβαλε τον νυκτικόν του σκούρον, έφώρεσε τα βουχά του και έβγήκε λιγάκι εις την Πλατείαν του Συντάγματος να περιπατήση, αλλ' άφ' ου ειδε οτι ήτο τέτοια πληξις και μελαγχολία, επέστρεψε γρήγορα γρήγορα εις το σπιτάκι του, εκλείσε τα παράθυρά του, έβαλε τον κοιτωνήτην του και ήναψε το ναρκικίλε του εν τούτοις κατά την μεσημβρίαν τα σύννεφα, ως να τα έστράγγιζε συστρέφουσα αυτα καμμία πλύστρα ήρχισαν να στάζουν, μετ' ολίγον δε ως να έφιλοτιμήθη ο ουρανός να μιμηθη τον δήμαρχόν μας, ήρχισε με τας παναρχαίους αλλ' έντελεστάτα. του πιστηλίθρας το καταβρεγμα των δδών και των στεγών ακόμη, περί δε την δευτέραν ώραν ήρχισε πλέον να βρέχη βαχδαίως ως να ειχε κάμει λιτανείαν ο Μακράκης κατά της ξηρασίας και ύπερ της κεφαλής του έξαφνα, άστραπαί ήρχισαν να όργόνουν τον ουρανόν, τα σύννεφα ήρχισαν να πυρπολούνται ως να ήσαν χάρτινα, ένλοτε φλογερός τις όφρις έρωπν μετ' ηλεκτρικής ταχύτητος και διαγράφων πυρίνην κύλακκ, έβαρκαρούτο αίθνης εις άπόκρημον εκ νεφελών φάραγγα, ως να έμυκνάντο έμου τα πελώρια στόμπατα συστειχίων όλων τηλεβόλων (την εικόνα αυτήν την δανείζομαι από τον Σέυμουρ), αι βρονταί έτράνταζον τον ουρανόν και την γην, οι κεραυνοί έρίγδουποι, άτίθασσοι, τρομεροί, ως ένωματούρχοι άποσπασθέντες κατά χωρίου, επέσκηπον κατά των οικιών και παίζοντες με την δύναμίν του κατήρχοντο μετρι των υπογειών, έπλησίαζον τας κλίνας νεανίδων, ένέπνεον την φρίκην και ξιφήρεις μόνον δέν έτρεχον.

Εν τω μεταξύ δε εν ταίς οικίαις αι γράϊκι με τας έρρυτιδωμένκας μεμβρανώδεις μορφάς των ήναπτον τα κανδυλία των και εγονάτιζον πρό του εικονοστασίου, τα παιδία ώχρα και κατεπτονημένα κατέφυγον υπό την κλίην η εις την άγκαλιν της μητρός των όπως προφυλαχθώσι, και πολλά μεγάλα παιδία έμιμούντο τα μικρά και κατέφυγον και αυτα εις μίαν άγκαλιν δια να προφυλαχθώσι, άλλοι έξεσπενδόνιζον τας δεκάρας από τα θυλάκια των δια να μη προσελκύσουν τον κεραυνόν και ηύχοντο ύπερ της αιώνας καταναγκαστικής κυκλοφορίας δια να μη έχουν ποτέ εις τα θυλάκια των χρυσόν, άφ' ου έπ' αυτού και ο κεραυνός έτι έφορμαζ' μακινιδώς, αλλα καρπι άφ' ου από αυτό άποστρέφει μετα περιφρονήσεως το πρόσωπόν του.

ΑΡΑΜΠΗΣ.

ΣΥΓΚΡΟΤΟΣ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ἀπαγγελλομένη ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις σκηνῆς

τοῦ Θεάτρου Ἀπόλλωνος

τῆ 25ῃ Ἰουλίου 1882.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΔΑ	ΑΧΜΕΤ ΑΡΑΜΠΗΣ
ΖΑΑΡΕ	Α΄. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ
ΓΙΟΥΣΟΥΦ	Β΄. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ
ΖΟΥΛΦΙΚΑΡ	ΧΟΡΟΣ ΦΕΛΛΑΧΩΝ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΑΙΔΑ.—ΖΑΑΡΕ.

Ἄϊδα.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, μὰς ψόφησε ἢ πείνα... εἶναι καιρὸς νὰ σηκωθῆ κι' ἢ καθε Ἀραπίνα, καὶ ἐναντίον τ' Ἀραμπῆ νὰ στήσουμε παντιέρα.

Ζααρέ.

Ἄκουσ ἐκεῖ νὰ μείνουμε μονάχαις ἐδῶ πέρα! ἄκουσ ἐκεῖ! νὰ φύγουνε οἱ Ἑυρωπαῖοι ὅλοι!

Ἄϊδα.

Ἄκουσ ἐκεῖ! κι' οἱ Ἕλληνες νὰ φύγουν οἱ μαργιόλοι, ποῦχουν 'στὸ στόμα ζάχαρι καὶ εἰς τὰ χεῖλα μέλι! γιάτ'ι; γιάτ' ἕνας Ἀραμπῆς θεόστρελλος τὸ θέλει.

Ζααρέ.

Ἐμεῖς καλὰ ἐτρώγαμε κι' ἐπίναμε ὡς τῶρα μὲ τόσους ξένους ἀνθίζε κι' ἐπλούτιζε ἡ χώρα, τὸ τακτικό μας εἶχαμε 'στὴν στέπη χαρτζήλικι, καὶ τὸ σεβντᾶ μας κάναμε μὲ τόσο ἀσικλίκι. Ποῦς διχόβολος ἐφώτισε ἐκεῖνο τὸν ζευζέκη, καὶ ἀνοιξε 'στὴν Αἴγυπτο πολεμικὸ τουφέκι, καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα μὰς ἔφερε σκοτούρες, τρομάρες, θάνατο, σφαγὴ καὶ τῆς κοιλιᾶς γουργούρες; Ἄν ἤθελε ὁ Ἀραμπῆς ἐλευθερίας ἀέρα, ἄς ἐφευγε μονάχος του μακριὰ ἀπὸ 'δῶ πέρα, 'στὴν Κίνα, 'στὴν Καπερναοῦμ, μακρύτερα ἀκόμα, κι' ἐκεῖ ἄς ἐσηκώοντο τὸ ἔθνικόν του κόμμα.

Ἄϊδα.

Μποροῦν καὶ δίχως λευθεριά νὰ ζήσουν οἱ Φελλάχοι... τί ὠφελοῦν ἡ λευθεριάς μὲ ἀδειανὸ στομάχι; Ὁ πολεμάρχος Ἀραμπῆς ὀρίστε τί μὰς κάνει! κοντεύει ὅλ' ἢ Ἀραπιὰ τῆς πείνας νὰ πεθάνη.

Ἐκλείσε κάθε μαγαζι, μικρὸ, μεγάλο σπῆτι, οὔτε πουλι δὲν φαίνεται, δὲν κελαιδεῖ σπουργίτι, καὶ τὰ σκυλιὰ ἐφύγανε κι' ἢ γάτες ἀπὸ τρόμο, καὶ Ἑυρωπαϊὸς πουθενὰ δὲν φαίνεται 'στὸ δρόμο.

Ζααρέ.

Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται, πρέπει νὰ γίνη κατ'ι δὲν θὰ περάση τ' Ἀραμπῆ τ' Ἀράπικο γεινάτι. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἄς σηκωθῶν 'στὸ πόδι ἢ γυναικες μὲ τὰ νεμπούτια τὰ χονδρὰ, μὲ τσόκαρα, μὲ στέκες, κι' ἂν δὲν σηκώσουνε κι' αὐταῖς 'στὸν Ἀραμπῆ κεφάλι, κι' ἂν ἀπὸ φόβο δὲν ἔλθῃ μαζί μου καμμιὰ ἄλλη, ἐγὼ 'μπορῶ καὶ μόνη μου νὰ ἐπαναστατήσω.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ, ψυχὴ μου Ζααρέ, θὰ ἔλθω ἀπ' ὀπίσω.

Ζααρέ.

Ἄς σχίσῃ τὸ γιασμακί τῆς ἢ καθε Ἀραπίνα καὶ Ἑυρωπαϊὰ ἄς γενῆ... ἄς βάλῃ καππελίνα, ἔμπρὸς καὶ 'πίσω τῆς φτερά, κορδέλες ἄς κρεμάσῃ, νὰ μὰς ἰδῆ κι' ὁ Ἀραμπῆς κι' ἀπὸ θυμὸ νὰ σκάσῃ.

Ἄϊδα.

ὦ! πῶς τοὺς ἐσιχάθηκα κι' ἐγὼ τοὺς Ἀραπάδες! ὅλοι των εἶναι ἄγριοι, χοντροὶ καὶ μπουταλάδες. Ἐυπόλυτοι, ξεκάλτωτοι, μὲ κόκκινα ζωνάρια, μ' ἕνα μακρὸ ποκάμισο ὡς κάτω 'στὰ ποδάρια, νὰ τρῶν ζαχαροκάλαμα, ἀκρίδες, βελανίδια, καὶ νὰ μὴ ξέρουν γιὰ σεβντᾶ μαργιόλικα παιγνίδια.

Ζααρέ.

ὦ! ναι τὸ ἀπεφάσισα, θ' ἀφήσω τὸν Γιουσουφ.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ τὸν Ζουλφικάρα μου...

Ζααρέ.

Κι' οἱ δύο τους εἶναι μπουφει...

Ἄϊδα.

Καὶ ἔπειτα τρελλάθηκα μὲ τ' Ἀραμπῆ τὸ κόμμα, καὶ ἐνειρεύονται καπνοὺς καὶ νίκες εἰς τὸ στρώμα.

Ζααρέ.

Σὰν ἀγαποῦν τὸν Ἀραμπῆ πάμε κι' ἐμεῖς μὲ ἄλλους, μ' Ἑγγλέζους, Ἀμερικανούς, Ρωμηούς, Ἑβραίους, Γάλλους. Τούλάχιστον μαζί μ' αὐτοὺς θὰ τρῶμε νύκτα μέρα κι' ἄς κάθωνται οἱ ἄνδρες μας νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ λοιπόν τοῦ Ἀραμπῆ τὸν πόλεμο κηρύττω.

Ζααρέ.

Κάτω τὸ κράτος τ' Ἀραμπῆ, καὶ ὁ Χεδίβης ζήτω.

Ἄϊδα.

Ἄμέσως τὸ γιασμακί μου παντιέρα θὰ σηκώσω.

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ σαλβάρι μου τῆ μούρη του θὰ χῶσω!

Ἄϊδα.

Ἄγρια σὰν κροκὸδειλος ἀπάνω του θὰ τρέξω.

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ μὲ τὸ πασοῦμί μου καλὰ θὰ τοῦ τῆς βρέξω.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΑΙ ΑΝΩ.—ΖΟΥΛΦΙΚΑΡ—ΓΙΟΥΣΟΥΦ.

Ζουλφικάρ.

Δόξα 'στὸν Ἀχμετ Ἀραμπῆ!...

Γιουσουφ.

'Στὸν νέον Ταμερλάνω!

Ζουλφικάρ.

'Στὸν πρώτο Ναπολέοντα...

Γιουσουφ.

'Στὸν Παδισάχ Σουλτάνο!

Ζουλφικάρ.

Νεμποῦτι 'στοὺς δεσπότες μας...

Γιουσουφ.

Σφαγὴ εἰς τοὺς τυράννους!

Ἄϊδα.

Ἀφήστε, πολεμάρχοι μας, σφαγαῖς καὶ Ταμερλάνους, κι' ἄς 'δοῦμε, μὰς ἐφέρατε ψωμιοῦ ξερὸ κομμάτι;

Ζουλφικάρ.

'Ελευθεριάς ἄς φέραμε καὶ τρόπαια....

Ζααρέ.

Σπολλάτη!

Μ' αὐτὰ χορτάσετε ἐσσεῖς οἱ ἐνθουσιασμένοι, μὰ ἡ 'δική μας ἢ κοιλιὰ μὲ τέτοια δὲν χορταίνει.

Γιουσουφ.

Μὰ μῆπως καὶ τοὺς ἄνδρες σας ἢ πείνα δὲν θερίζει; κι' ὅμως κανένας σὰν καὶ σὰς ποτὲ δὲν μουρμουρίζει. Μῆπως κι' αὐτὸς ὁ Ἀραμπῆς δὲν εἶναι πεινασμένος; καὶ ὅμως γιὰ τῆς Ἀραπιᾶς ἐργάζεται τὸ γένος. Ὅλο τὸν κόσμον μόνος του θὰ φέρῃ ἄνω κάτω, γιὰ νὰ ἐνώσῃ ὅλους μας εἰς ἕνα Χαλιφάτο' παντοῦ θὰ στήσῃ τῆ φρικτὴ σημαία τοῦ Προφήτη, καὶ δὲν θὰ τρῶμε ὅπως πρὶν ξερὸ ἀραποσίτι.

Ζααρέ.

Καὶ ποῖος τοῦ εἶπε τ' Ἀραμπῆ τέτοιαις δουλειαῖς νὰ [βγάλῃ;

Ἐμεῖς καλὰ καθόμαστε μὲ ἥσυχον κεφάλι· ἀλλὰ ξεφύτρωσε αὐτὸς γιὰ τὴν κακὴ μας μοῖρα, πῆρε καὶ ἄς τοὺς παλαβοὺς καὶ κάνει τὸν σωτήρα. Γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ σηκωθῇ καὶ τὸ 'δικό μας φύλο, νὰ τοῦ κηρύξῃ πόλεμον, νὰ τὸν χορτάσῃ ξύλο,

νὰ μάθῃ κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἐλευθεριάς νὰ θέλῃ, χωρὶς γιὰ τῆς Ἀράπισες καθόλου νὰ τὸν μέλλῃ.

Γιουσουφ.

Δὲν ντρέπεσαι, παληογλωσσῶ, νὰ βγάλῃς τέτοια γλώσσα γιὰ τὸν Ἀχμετ Ἀραμπῆ, τοῦ τάχει τετρακόσα;

Ἄϊδα.

Καλὰ τὰ λέει... σύμφωνη εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί της.

Ζουλφικάρ.

Καὶ πῶς τῆ μακρὴ γλώσσά σας δὲν καίει ὁ Προφήτης!

Ζααρέ.

Τελείωσε· ἢ τ' Ἀραμπῆ θ' ἀφήσετε τὸ κόμμα, ἢ μόνους ἄς ἀφίνουμε κι' ἢ δυὸ μας εἰς τὸ στρώμα.

Ἄϊδα.

Κι' ἐγὼ, καὶ μὲνε Ζουλφικάρ, κατὰμονο σ' ἀφίνω, καὶ σὰν τὸ χλόιν κατὰσπρη 'στὸ πείσμα σου θὰ γίνω.

Ζουλφικάρ.

Ἄ! ὄχι γιάτ'η, Ἄϊδα, χαμπίμι, μὴν ἀσπρίσης, μὴ θέλῃς νὰ πολιτισθῆς καὶ ν' ἀλλαξοπιστήσης. Θυμήσου σὰν σ' ἀγάπησα πῶς ἦταν ραμαζάνι, πόσα σημάδια σουχοῦνε ἢ δαγκωνιάς μου κάνει· ἀπ' ὅλαις τῆς γυναικῆς μου πῶς εἶσαι σὺ ἢ πρώτη, πῶς σὺ μοῦ καίεις καὶ καρδιὰ, φλεμόνια καὶ σηκότι. Θυμήσου...

Ἄϊδα.

Τί νὰ θυμηθῶ; τὸν Ἀραμπῆ ἀφίνεις; τότε θυμοῦμαι ὅλ' αὐτὰ, ἄλλοιῶς κακὰ νὰ γίνης.

Γιουσουφ.

Θυμήσου Ζααρέ, καὶ σὺ, τὰ χὰδια 'στὸ σκοτάδι, μὲ τί ζαχαροκάλαμο σ' ἐτάϊζα τὸ βράδυ· πῶς ἀπ' τὸ τσίμπα δάγκανε δὲν εἶχαμε νισάφι, πῶς μιὰ φορὰ μοῦ ἔρριξες στὰ μούτρα τὸ πιλάφι. Θυμήσου....

Ζααρέ.

Τί νὰ θυμηθῶ; τὸν Ἀραμπῆ παραίτα, ἄλλοιῶς σὲ ξεχωρίζομαι, 'στὸ λέγω νέτα σκέτα.

Γιουσουφ.

Γυναίκα ἢ ἐλευθεριά; ὦ! τί νὰ προτιμήσω; ἄ! ὄχι, ὄχι, δὲν 'μπορῶ τὸν Ἀραμπῆ ν' ἀφήσω!

Ζουλφικάρ.

Κι' ἐγὼ τὸν Ἀχμετ Ἀραμπῆ ποτὲ μου δὲν ἀρνοῦμαι, καὶ μόνος δίχως ἀγκυλιὰ γιὰ πάντα ἄς κοιμοῦμαι.

Ἄϊδα.

Τότε σ' ἀφίνω, Ζουλφικάρ, καὶ σὺρε νάυρης ἄλλη!

Ζααρέ.

Κι' ἐγὼ, Γιουσουφ, σὲ παρακατῶ μὲ λύπη μου μεγάλη, καὶ τὸν Ἀθερινόπουλο τὸν πρίγκηπα θὰ πάρω μὲ τὸ χρυσὸ παρᾶσημο καὶ τὸ ὀρθὸ κολλάρο.

Ἄϊδα.

Αὐτὸς ὁ πρίγκηψ κτύπησε καὶ 'στὸ 'δικό μου μάτι!

Ζουλιφικάρ.

"Ω ζήλεις! ὦ ἐκδικησις! . .

Γρυσούφ.

"Ω λύσσα και γεινάτι!
πού εἶν' αὐτός ὁ πρίγκηπας με τὸ ὄρθο κολλάρο,
νὰ τρέξω τὸ τομάρι του τὸ τρυφερό νὰ γδάρω;

Ζουλιφικάρ.

Μοῦ ἤλθαν τὰ μπουρίνια μου . . ὦ! πούναι τὸ νεμποῦτι,
νὰ κάμω τὸ κεφάλι του με μιά σὰν ἀραροῦτι;

Ζααρέ.

"Αχ! σὺ, χρυσέ μου πρίγκηπα, μοῦ ἔβαλες μαράζι.

Ἄϊδα.

Τὸ ζαχαρένιο στόμα σου γλυκὸ σερμπέτι σταῖζει.

Γρυσούφ.

"Ω! χαίρετε τῆς δόξης μας πανάρχαιαις ἡμέραις,
τῶν Σουφαραπήδων χοροί, πολεμικαῖς παντιέρας,
Ψαμμίτιχοι, Σισώστριδες, κροκόδειλοι, ἀκρίδες,
βελανιδιάτς και κουρμαδίατς και τόσες πυρκαμίδες.

Ζουλιφικάρ.

Χαίρε και σὺ, νεμποῦτι μας, και ἀσπρη ποκαμίσα,
ὅπου ἀγέρας ἄλλοτε πολεμικὸς σ' ἐφύσα,
και ἔως εἰς τὰ γόνατα ἀνέβαινες με χάρι,
κί' ἐφαίνετο ὀλόγυμνο τὸ μαῦρό μας ποδάρι.

Γρυσούφ.

Κί' ἐγὼ σὰς ἀποχαιρετῶ, ψηλὰ τζαμιὰ και τάφοι,
Παράδεισοι ἀπὸ οὐρὶ κί' ἀπὸ ἀτζέμι πιλάφι,
ζωνάρια, φέσια, ἀντερὰ, τζουμπέδες μας, σαρίδες,
καμῆλες ὑπερήφανες και Χόντζηδων μανίκες.

Ζουλιφικάρ.

Μὰ χαίρετε και σεῖς, Χανοῦμ, παντοῦ καμαρωμέναις,
ἀφρογκαλατομπουρεκοζαχαρομελωμέναις.

Γρυσούφ.

Ποῦ εἶναι τῶν Ἀράπηδων τὰ τρόπαια ἐκεῖνα;

Ζουλιφικάρ.

Τώρα γυρεῖ πρίγκηπα και ἡ στραβαραπίνα.

Ζααρέ.

Στραβαραπίνες; ποκαίς; ἐμεῖς; ..ξεκαλτσωτοί, σπασμένοι.

Ἄϊδα.

Κορεμά και τὸν Ἀραμπῆ και ὄλους σας προσμένει.

Γρυσούφ.

Ποῦ εἶσαι, Ἄχμετ Ἀραμπη, τοῦ ἔθνους μας Μεσσία;

Ζουλιφικάρ.

"Ω! νὰ τον! ἔρχεται ἐδῶ με τόση συνοδεία.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.**ΟΙ ΑΝΩ.—ΑΡΑΜΠΗΣ—ΧΟΡΟΣ ΦΕΛΛΑΧΩΝ.**

(Μεγάλη πομπή. Εἰσέρχεται ὁ Ἀραμπῆς ἐπὶ πάλου ὄνου. Ἀκο-
λουθεῖ ὁ χορὸς με μακρὰς σαλπύγγας, με τύμπανα, ὄργανα, και ποι-
κίλα Αἰγυπτιακὰ σύμβολα. Σαλπύγγουσι τὸ μᾶρ: εἶς ΑΙΔΑΣ.)

Ἀραμπῆς.

"Ακούσετε, Ἀράπηδες, τοῦ Ἀραμπῆ τὸ στόμα,
κί' ὄλοι ἐμπρός μου σκύψετε ὡς κάτω εἰς τὸ χῶμα
Μόνος ἐγὼ ὁ σεβνταλῆς με τοῦτο τὸ γαῖδοῦρι
σὲ Δύσι και Ἀνατολῆ θὰ φέρω νταδατοῦρι!
θὰ παίξω Νεκπολέοντος και Ταμερλάνου βόλο,
θὰ σείσω γῆ και θάλασσα και τοῦρκοῦ τὸ θόλο.
Ὁ κόσμος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀραμπῆ θὰ φρίπτῃ,
θ' ἀναστηλώσω τὸ βρακί τῆς μάννας τοῦ Προφήτη,
θὰ διώξω τὸν Χεδίβη σας, θὰ βίξω τὸν Σουλτάνο,
και κράτος ἀνεξάρτητο μονάχος μου θὰ κάνω.
Ἐγὼ Χαλίφης θὰ γενῶ και Σαῖχουλισλάμης,
ἐγὼ Κεδίβης, Πατισᾶχ, Καδῆς, Καίμακαμης.
Ὅλα ἐγὼ... παντοῦ σπυγγή, βουθοῦνι δὲν θὰ μείνη,
και τοῦτο τὸ γαῖδοῦρι μου Βουκέφαλος θὰ γίνη.

Γρυσούφ.

Δόξα 'στὸν Ἄχμετ Ἀραμπη!

Ζουλιφικάρ.

Και 'στὸ γαῖδοῦρι τοῦτο.

Χορὸς.

Ἵμνεῖτέ τον με γκάτδα, με ντέφι και λαγοῦτο.

Ἀραμπῆς.

Κυττάξετε τὸ κράνος μου, τὸν θώρακα, τὴ βράκα,
τὸ φοβερό κανόνι μου κί' αὐτὴ τὴ σακκαράκα,
και πέστετε ἀνάσκελα 'στὸν γίγαντα τοῦ κόσμου,
νὰ σὰς πατήσω για τιμὴ ἐγὼ κί' ὁ γαῖθάρὸς μου.
"Ω! νὰ! οἱ Ναπολέοντες! ὦ! νὰ! κί' οἱ Ταμερλάνοι!
Ἴδου Χαλίφα ἀπ' ἐδῶ, και ἀπ' ἐκεῖ Σουλτάνοι.
Ἴδου . . . τοὺς βλέπω . . . ἔρχονται μ' ἀμέτρητα ἀσκέρια,
κρατοῦν κανόνια χάρτινα και ξύλινα μαχαίρια.

Γρυσούφ.

Καλὲ για 'δέτε τον ἐκεῖ, μιλεῖ με τὸν Προφήτη.

Ζουλιφικάρ.

Μπροῦμητα ὄλοι πέστετε και τρίψετε τὴ μύτη.

Ζααρέ.

Κκλε αὐτοὶ τρελλάθηκαν με ὄλα τὰ σωστά των

Ἄϊδα.

Αὐτὸς ὁ θεοπάλαβος τοὺς πήρε τὰ μυκλά των.

Ἀραμπῆς.

Ἴδου! . . 'στὰ μάτια ὄλοι των με φρίκη με κυττάζουν
και δόξα εἰς τὸν γίγαντα τὸν Ἀραμπῆ φωνάζουν.
"Ω! Ναι! ἔλατε ὄλοι σας νὰ σὰς κατατρομάξω,
μ' αὐτὴ τὴ σακκαράκα μου σταθῆτε νὰ σὰς σφάξω.
Ἄλτ λά! σὰς ἔφαγα . . .

(Πέφτει ἐπ' τὸ γαῖδοῦρι.)

Χορὸς.

"Αλλάχ!

Γρυσούφ.

"Ας τρέξουμε, Φελλάχοι,
νὰ τὸν ξανακαθίσουμε 'στοῦ γαῖδοῦρι τὴ βράχη.

Ἀραμπῆς.

"Ἄλτ λά! σὰς ἔφαγα... πλὴν φεῦ! ποῦ εἶμαι και τί κάνω;
ἀπ' τὸ γαῖδοῦρι ἔπεσα 'στὸν οἶστρο μου ἀπάνω.
(συνερχόμενος).

Εὐχαριστῶ, Φελλάχοι μου, καλὰ μου παλληκάρια,
και τῶν μεγάλων Φαραῶ ἀληθινὰ βλαστάρια!
Κάμετε ὄρκο ὄλοι σας σὲ τούτη μου τὴν πάλλα,
πὼς θὰ μ' ἀκολουθήσετε και ἔως 'στὴν κρεμάλα.

Χορὸς.

Ναι, ναι, τὸ ὀρκιζόμεθα.

Ἀραμπῆς.

Ἐμπρός λοιπόν, τρουμπέταις,
ζουρνάδες, ντέφια, τύμπανα, πολέμου μπαγιονέταις!
Σηκώσετε, Ἀράπηδες, τὰ βόπαλα 'στὸν ὄμο,
και 'στὴν Εὐρώπη γύσετε παροξυσμὸ και τρόμο,
κί' αὐτὰ τὰ τετραπέρατα τραντάξετε τοῦ κόσμου.
Τάγματα, μάρες! . . παρέλασις ἄς γίνη ἀπὸ 'μπρός μου.
(Παρελαῦνει ὁ Χορὸς μετὰ μουσικῆς.)

"Ωραία! ἀριστοῦργημα! . . ψυχὴ μου, τί παράτα!
ὦ Ναπολέον, εἶχες σὺ τέτοια λαμπρὰ φουσάτα;
Εὔγε, Φελλάχοι, κί' ἡ στιγμή ἐσήμανε ἐκεῖνη,
ποῦ ὁ Ἀχμέτης Ἀραμπῆς Σουλτάνος σας θὰ γίνη,
και κάθε μαῦρος τότε πλὴ φτωχὸς και κακομοίρης
θὰ στέκεται 'στὸ πλάγι μου καμαρωτὸς Βεζύρης,
κί' κάθε μιὰ Ἀράπισα θὰ ἦναι Βεζυρίνα.

Ζααρέ.

Ἄμμ' τί τὰ θέλουμε αὐτὰ, σὰν μὰς θερίσ' ἡ πείνα;

Ἀραμπῆς.

"Υπομονὴ νὰ ἔχετε, καλαῖς μου Ἀραπίναις,
κί' ἡ δόξα γύρω μας πετᾷ με δάφναις και μυρσίναις.
"Ω! νὰ την! τῆς φτερούγαις τῆς για 'δέτε πῶς ἀνοίγει...
Ἐμπρός, γυναῖκες, πιάστε την καλὰ νὰ μὴ σὰς φύγη.

Ἄϊδα.

Μ' αὐτὰ κί' αὐτὰ μὰς ἔφερες, τρελλέ, σὲ τόσο χάλι!
ἀλλὰ κί' ἐμεῖς δὲν σκύδουμε σὲ σένα τὸ κεφάλι.
Ἐμεῖς δὲν θὰ σ' ἀκούσαμε σ' ἐκεῖνα ποῦ γυρεῖς,
θὰ 'μποῦμε μες 'στὸ μάτι σου και μὴ μὰς ἀγριεύης.

Ἀραμπῆς.

"Ἴν Ἀλλαμποῦκ!

Ζααρέ.

Βρέ, τί θαῖρες; καμιά μας δὲν σὲ τρέμει,
και μ' Εὐρωπαίους και Ῥωμηοὺς θὰ κάμουμε χαρέμι.

Γρυσούφ.

Τ' ἀκοῦς, γενναῖε Ἀραμπῆ; μονάχους μὰς ἀφίνου.

Ζουλιφικάρ.

Και θέλουν ἀπισταῖς Ῥωμηαῖς και Φράγκισαις νὰ γίνουν.

Ἀραμπῆς.

Και σεῖς, ὦ ξύλα κούτσουρα, ἀκόμη τῆς φυλάτε;
ὀρμήσετε ἐπάνω τους κί' ἀλύπητα κτυπάτε.

Ζααρέ και Ἄϊδα.

"Ας πάρουμε τὰ μοῦτρα τους και βλέπουν τί θὰ γίνη.

Ἀραμπῆς.

Ἀκόμη περιμένετε, τετράποδα και κτήνη;
Και ἔπειτα φωνάζετε για 'λευθεριαῖς και μάχαις,
ἀφοῦ σὰς πάει βίπιτι κί' ἐμπρός εἰς τῆς Φελλάχαις;
Λοιπὸν με σὰς τὰ ξόνακα τὰ δόντια μου θὰ τρίξω,
και πόλεμο σ' Ἀνατολῆ και Δύσι θὰ κηρύξω;
"Ω! συμφορὰ σου, Ἀραμπῆ, "Ω! τρέλλα ποῦ σὲ δέρνει.

Χορὸς.

Κάποιος τρεχάτος ἔρχεται κί' εἰδήσεις θὰ μὰς φέρνη.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.**ΟΙ ΑΝΩ.—Α! ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.****Ἀγγελιαφόρος.**

Φυγὴ, τρομάρα, θάνατος, ὀργήγορα σωθῆτε,
ἀρσενικοὶ και θηλυκοὶ 'στῆς τρύπαις σας κρυφθῆτε.
Ὁ Σέῦμουρ τὰ κάστρα μας με λύσσα βομβαρδίζει,
μπᾶμ μποῦμ ἐδῶ, μπᾶμ μποῦμ ἐκεῖ, κί' ἡ γῆ βαρεῖα
[μουγγρίζει]

κί' ἐγὼ ἐνῶ ἐρχόμουν 'δῶ τρεχάτος σὰν τσακάλι,
μιὰ μπόμπα με ἐπέρασε ξυστὰ ἀπ' τὸ κεφάλι,
κί' ἀπ' τὴν τρομάρα ἔπεσα σὰν μισαποθαμένος.

Χορὸς.

"Ω! σῶσε, σῶσε, Ἀραμπῆ, τῆς Ἀραπίας τὸ γένος.
Καθεῖς μας για σωτῆρά του ἐσένα μόνο βλέπει,
κί' ἄς γίνη τὸ γαῖδοῦρι σου προστάτης μας και σέπη.

Ἀραμπῆς.

Κατὰ τῶν Ἀγγλων τρέξετε εὐθὺς με τὸ νεμποῦτι.

Χορὸς.

Μ' Ἐγγλέζους δὲν τὰ βάζουμε, γιατί βρωμῆ μπροῦτι.

Ἀραμπῆς.

Σικτιρ λοιπόν. . . και μόνος μου με τοῦτο τὸ κανόνι
τοῦ Σέῦμουρ τὰ πυργωτὰ θὰ τοῦ τὰ κάμω σκόνη.

Γρυσούφ.

"Α! ὄχι, Ταμερλάνε μας, μὴ μόνους μὰς ἀφίνης.

Ζουλιφικάρ.

"Εσὺ και τὸ κανόνι σου μ' ἐμὰς ἐδῶ νὰ μείνης.

Ἀραμπῆς.

"Αφήσετέ με, γρήγορα ἀνοίξετέ μου θέσι . . .
με μιὰ μπόμπα μου νεκρὸς ὁ Σέῦμουρ θὰ πείση.

Ὅλοι.

"Α! ὄχι, δὲν σ' ἀφίνουμε . . .

Ἀραμπῆς.

Βρέ, μὴ με σταματάτε,
μὴ τοῦ γαῖθάρου τὴν οὐρὰ με δύναμι τραβάτε.

Μόλις ἔμπορει ὁ ἄμοιρος τὰ πόδια του νὰ σέρνῃ,
κι' αὐτὸν γιὰ τὴν ἐλευθερὰ λόρδα κακὴ τὸν δέρνει.

Ζααρέ.

Ζήτω οἱ Ἄγγλοι! . .

Ἄϊδα.

Ζήτω των! . .

Ἀραμπῆς.

Μοῦ ἔρχεται ν' ἀφρίσω.

Χαπᾶτε, σκύλαις, εἰδεμὴ ἔσας θὰ βομβαρδίσω.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

ΟΙ ΑΝΩ.—Β'. ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ.

Οἱ Ἄγγλοι ἔβγηκαν ἑστὴ στεριά καὶ ἔρχοντ' ἐδῶ πέρα.

Ἀραμπῆς.

Λοιπὸν φευγάλα ἀπ' ἐκεῖ . . .

Χορός.

᾿Ω συμφορᾶς ἡμέρα!

Ἀραμπῆς.

Ἐμπνι Χιντζίρ!

Γρυσούφ.

Τὰ μάτια του γιὰ ἴδετε πῶς γουρλόνει!

Ἀραμπῆς.

᾿Ω λύσσα! μ' ἔμασκάρεψε τὸ Ἀγγλικὸ κανόνι!
Μὰ τώρα ἔξω καὶ ἐγὼ μονάχος θὰ χημῆξω,
καὶ μαῦρα Τάρταρα παντοῦ καὶ κόλασι θ' ἀνοίξω.
Ὁ Ναπολέων θάλαψε βεβαίως καμμὶὰ πόλι . .
λοιπὸν θὰ κάψω καὶ ἐγὼ τὴν Ἀλεξάνδρα ὅλη.
Θὲ νὰ κλεισθῶ ἑστὴ Δαμαρχοῦρ, θὰ σκάψω ὑπονόμους,
θὰ κόψω τὰς διώρυγας καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
ποτάμια, λίμνες, θάλασσες καὶ στέρνες θὰ στερέψω,
καὶ παλιοπάπουτσα ἂν ἔρω ἔμπρός μου θὰ τὰ κλέψω.
Ἐμπρός, Ἀχμέτη Ἀραμπῆ, καὶ μόνος σου κινήσου,
καὶ τὰ Οὐρὶ σὲ καρτεροῦν νὰ παίξουνε μαζί σου.

(ἄρνει τὸ γαϊδουρι καὶ φεύγει.)

Ζααρέ.

᾿Ω! ἔλα φοβιτσιάρικο τῆς Ἀραπίας ἀσκέρι,
νὰ πάμε νὰ φιλήσουμε τοῦ Σέυμουρ τὸ χέρι,
εἰ Ἄγγλοι νὰ γαμίσουνε τοὺς κόρφους μας μὲ λίρες,
καὶ ν' ἀνασάνετε καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἢ κακομοῖρες.

Ἄϊδα.

Ἀφήστε πιά ἐλευθερίας καὶ σχέδια μεγάλα,
κι' ὁ Ἀραμπῆς, φηρὶ φηρὶ πηγαίνει γιὰ κρεμάλα

Ζουλφικίρ.

Καλὰ τὰ λές, γυναικῶ μου, ψυχούλα μου Ἄϊδα . . .
τώρα κι' ἐγὼ κατὰλαβα πῶς τοῦστριψε ἡ βίδα.

Γρυσούφ.

Κι' ἐγὼ πιστεύω, Ζααρέ, πῶς θὰ μὲ συγχωρήσης,
καὶ τὸν Ἀθερινόπουλο τὸν πρίγκηπα θ' ἀφήσης.

Ζααρέ.

Ἐλάτε νὰ περάσουμε μαζί ζωὴ καὶ κότα,
καὶ ἴσυχια νὰ ζήσουμε κι' ἁρμονικὰ σὰν πρῶτα.

Εἶς ἐκ τοῦ Χοροῦ.

Κι' ἐγὼ μαζί . . .

Ἄλλος.

Κι' ἐγὼ . . .

Ἄλλος.

Κι' ἐγὼ . . .

Ὅλοι.

Καὶ ὅλο τὸ φουσαῖτο.

Ζααρέ.

Λοιπὸν ἀπάνω ὁ Χεδίβ . . .

Ἄϊδα.

Καὶ ὁ ζευζέκης κάτω.

Ὅλοι.

Μάρς! ἔμπρός, μὲ πομπὴ ἑστὴ Παλάτι
τοῦ χρυσοῦ μας Χεδίβη ἄς πάμε,
καὶ ἐκεῖ ἑστ' Ἀραμπῆ τὸ γεινάτι
τ' ἀχαμνὸ του γαϊδουρι ἄς φάμε.

[Σύγχυσις καὶ ἀλαλαγμός. Ἡ Ἀλεξάνδρεια φαίνεται
καιομένη· ὁ δὲ ποιητὴς τοῦ Ἀραμπῆ, πρὸς πείσμα τῶν
φιλελευθέρων Ἀραμπηστῶν, πηδᾷ ἐπὶ τοῦ μάρτυρος ὄνου
του καὶ ἀνέρχεται τὸν Ἐλικῶνα, ἔπου αἱ Μοῦσαι κατα-
στεφανοῦσιν αὐτὸν μὲ γαϊδουράγκαθα.]

Σοῦρια.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ** Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότα-
τοι, νέκταρ διὰ θεοῦς, ποίησις τῶν τραπεζῶν, μὲ τὰ
φροῦτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματι-
κοὶ, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον
1 δραχμῆς.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον
90 λεπτῶν.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν **Κεντρι-
κὴν Ἀποθήκην** διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἴ-
νων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.